Wanneer de Commissie, na de definitieve vaststelling van het contingent door de Raad, het beschikbare restant verdeelt, mag zij nieuwe certificaataanvragen toelaten, maar moet zij ingevolge lid 3 van genoemd artikel 2 voorrang geven aan de bevestigde aanhangige aanvragen die ten gevolge van de opschorting niet konden worden toegewezen. Indien de hoeveelheid waarop deze aanvragen betrekking hebben de beschikbare hoeveelheid overschrijdt, moet de evenredigheidsregel worden toegepast.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 217/87 *

I — De feiten en het procesverloop

1. *De relevante regelingen*

Bij verordening nr. 604/83 van de Raad [1] werd voor de jaren 1983 tot en met 1986 de invoer van produkten van post 07.06 A van het gemeenschappelijk douanetarief, waaronder maniokwortel van oorsprong uit derde landen, onderworpen aan een verlaagde invoerheffing van ten hoogste 6% ad valorem, binnen de grenzen van een aantal jaarlijkse tariefcontingenten. Voor een aantal niet bij de GATT aangesloten derde landen, waarop de onderhavige zaak betrekking heeft, voorzag verordening nr. 604/83 voor 1983 in een tariefcontingent van 370 000 ton; de hoeveelheden voor de drie volgende jaren zouden later op voorstel van de Commissie met gekwalificeerde meerderheid van stemmen door de Raad worden vastgesteld.

Artikel 2 van verordening nr. 3656/83 van de Commissie van 23 december 1983 [2] houdende uitvoeringsbepalingen van de invoerregeling voor 1984, 1985 en 1986 voor de betrokken produkten, luidt als volgt:

„1. De aanvragen om een invoercertificaat voor 1984, voor 1985 en voor 1986 mogen vanaf half december van het betrokken jaar bij de instanties van de Lid-Staten worden ingediend, onder voorbehoud dat de geldigheid ervan in de daaropvolgende maand januari ingaat.

2. De gegevens betreffende de naam van de importeur, de gevraagde hoeveelheden en hun oorsprong worden door de Lid-Staten per telexbericht aan de Commissie medegedeeld uiterlijk op de donderdag van de week die volgt op die waarin de aanvraag is ingediend.

3. Uiterlijk op de vrijdag van de week die volgt op die waarin de in lid 2 bedoeld mededeling is gedaan, stelt de Commissie per land of groep van landen als bedoeld in artikel 1 van verordening (EEG) nr. 604/83, in voorkomend geval naar evenredigheid van de aanvragen, de hoeveelheden vast waarvoor certificaten worden afgegeven.

4. ..."

* Procestaal: Nederlands.

1 — PB 1983, L 72, blz. 3.

2 — PB 1983, L 361, blz. 32.

Verordening nr. 758/86 van de Raad van 10 maart 1986[3] houdende vaststelling van het tariefcontingent voor 1986 voor de betrokken produkten, trad op 16 maart 1986 in werking. Het contingent werd door de Raad overeenkomstig een voorstel van de Commissie van november 1985 vastgesteld op 200 000 ton, waarbij hij in aanmerking nam dat van het voor 1985 vastgestelde contingent van 300 000 ton slechts 120 000 ton waren gebruikt.

De Commissie had echter aangekondigd dat zij de Raad zou voorstellen, dit contingent te verhogen wanneer het te laag mocht blijken. Toen dit het geval was, bracht de Raad, op voorstel van de Commissie, bij verordening nr. 1898/86[4], in werking getreden op 20 juni 1986, het contingent voor 1986 op 300 000 ton.

2. *De voorgeschiedenis*

Om te voorkomen dat de te late vaststelling door de Raad van het contingent voor 1986 zou leiden tot onderbrekingen van de invoer, stemde de Commissie in de eerste weken van 1986, dus vóór de inwerkingtreding van de verordening van de Raad, in met afgifte van de invoercertificaten waarvan de aanvragen haar door de nationale autoriteiten waren medegedeeld. Op grond van een door de Commissie op 5 februari 1986 meegedeelde toestemming verstrekte het Hoofdproduktschap, verweerder in het hoofdgeding, aan verzoekster in het hoofdgeding Krohn een invoercertificaat voor 30 795 ton maniok van oorsprong uit China.

Midden februari 1986 stelde de Commissie echter vast, dat de bij de nationale autoriteiten aangevraagde invoercertificaten, gevoegd bij de reeds afgegeven certificaten, het vermoedelijk door de Raad vast te stellen contingent dreigden te overschrijden. Tot op dat ogenblik had de Commissie toestemming gegeven voor de afgifte van certificaten voor een totale hoeveelheid van 130 000 ton, terwijl bij haar nog tussen 11 en 19 februari meegedeelde aanvragen uit een aantal Lid-Staten aanhangig waren voor een totale hoeveelheid van 87 020,261 ton.

Per telexbericht van 20 februari 1986 berichtte de Commissie daarom aan de betrokken nationale instanties, in antwoord op de door deze ingediende en nog aanhangige aanvragen, dat geen verdere certificaten meer konden worden afgegeven zolang de Raad de verordening houdende vaststelling van het tariefcontingent voor 1986 niet had aangenomen.

Onder de nog aanhangige aanvragen waren ook twee aanvragen van verzoeksters, één voor 15 300 ton en de andere voor 5 000 ton maniokwortels uit China, respectievelijk op 12 en 20 februari 1986 namens eerste verzoekster ingediend door tweede verzoekster en door verweerder respectievelijk op 13 en 20 februari 1986 aan de Commissie meegedeeld.

Bij telexberichten van 25 en 26 februari 1986 wees verweerder de beide aanvragen af en gaf zij de gestelde waarborgen vrij. Bij twee verzoekschriften van 21 maart 1986 hebben verzoeksters bij het College van Beroep voor het Bedrijfsleven te zamen beroep ingesteld tegen deze beide afwijzende besluiten.

Toen de Raad bij verordening nr. 758/86 het tariefcontingent voor 1986 had bepaald

3 — PB 1986, L 72, blz. 1
4 — PB 1986, L 164, blz. 1.

op 200 000 ton, deelde de Commissie de bevoegde nationale instanties bij telexbericht van 21 maart 1986 mee, dat zij zich, om alle importeurs gelijke toegang te verschaffen tot de 70 000 ton waarvoor nog geen certificaten waren afgegeven, zou baseren op de evenredigheidsregel van artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83. De Commissie verlengde de termijn voor de indiening van aanvragen van invoercertificaten tot 24 maart 1986 om 15 uur (later gewijzigd in 16 uur). Zij verzocht de Lid-Staten voorts, de reeds eerder ingediende aanvragen binnen die termijn te bevestigen. Ten slotte deelde de Commissie mee, dat zij op 25 maart 1986 naar evenredigheid van de aanvragen de hoeveelheden zou vaststellen waarvoor certificaten zouden worden afgegeven, en dat zij deze hoeveelheden onverwijld zou doorgeven.

Op 21 maart 1986 berichtte de tweede verzoekster verweerder per telex, dat zij de aanvragen van 12 en 20 februari 1986 handhaafde; bij telexbericht van 24 maart 1986 diende zij twee nieuwe aanvragen in voor hoeveelheden van 25 000 en 15 000 ton. Bij telex van dezelfde datum deelde verweerder deze vier aanvragen te zamen met andere mee aan de Commissie.

Bij telexbericht van 25 maart 1986 deelde de Commissie aan verweerder mee, dat deze vier aanvragen konden worden gehonoreerd met toepassing van een verdelingscoëfficiënt van 4,191315%.

Daarop berichtte verweerder bij vier telexberichten van 26 maart 1986 aan de tweede verzoekster, dat de vier aanvragen slechts zouden worden toegewezen met toepassing van een verdelingscoëfficiënt van 4,191315%.

Bij verzoekschriften van 7 april 1986 hebben verzoeksters tezamen beroep ingesteld tegen deze vier besluiten, daarbij stellende dat de mededelingen van de Commissie van 20 februari en 21 maart 1986 ongeldig waren.

3. *De prejudiciële vragen*

Van oordeel dat de standpunten van partijen nopen tot beantwoording van de vraag, of de mededelingen van de Commissie zich verdragen met het gemeenschapsrecht, heeft het College van Beroep voor het Bedrijfsleven bij uitspraak van 12 juni 1987 de behandeling van de zaak geschorst en het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Is de mededeling van de Commissie aan verweerder van 20 februari 1986 in strijd met het gemeenschapsrecht, in het bijzonder verordening (EEG) nr. 3656/83, het discriminatieverbod neergelegd in artikel 40, lid 3, EEG-Verdrag en het rechtszekerheidsbeginsel ?

2) Is de mededeling van de Commissie aan verweerder van 21 maart 1986 in strijd met het gemeenschapsrecht, in het bijzonder verordening (EEG) nr. 3656/83, het discriminatieverbod neergelegd in artikel 40, lid 3, EEG-Verdrag en het rechtszekerheidsbeginsel ?"

Het College licht deze vragen als volgt toe:

„Met betrekking tot de mededeling van de Commissie aan verweerder van 20 februari 1986:

a) Is deze mededeling in strijd met het bepaalde in artikel 2 van verordening (EEG) nr. 3656/83 ?

In dit verband rijst in het bijzonder de vraag in hoeverre genoemde verordening van toepassing is ingeval het contingent voor het jaar waarop de desbetreffende aanvragen om een invoercertificaat van toepassing zijn, nog niet is vastgesteld. In deze situatie is voor het College niet duidelijk tot welke hoeveelheid de Commissie kan toestaan dat invoercertificaten worden afgegeven.

Voorts rijst in dit verband de vraag of de Commissie de termijn genoemd in lid 3 van dit artikel 2 al dan niet in acht heeft genomen.

b) Is deze mededeling in strijd met het discriminatieverbod neergelegd in artikel 40, lid 3, van het EEG-Verdrag ?

In hoeverre speelt hierbij een rol dat ook aan verzoekster sub 1 zelf voor 20 februari 1986 invoercertificaten met betrekking tot het jaar 1986 zijn verstrekt ?

c) Is deze mededeling in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel ? In hoeverre is hierbij de handelwijze van de Commissie met betrekking tot de afgifte van invoercertificaten alvorens het jaarcontingent was vastgesteld, in de jaren voor 1986 bepalend voor hetgeen verzoeksters in 1986 van de Commissie mochten verwachten, met betrekking tot het toestaan van afgifte van invoercertificaten voorafgaand aan de vaststelling van het totale contingent voor het desbetreffende jaar ?

In hoeverre is verordening (EEG) nr. 1898/86, waarbij het contingent 1986 werd verruimd — en mogelijk gewekte verwachtingen alsnog werden gehonoreerd —, in dit verband van belang ?

Met betrekking tot de mededeling van de Commissie aan verweerder van 21 maart 1986:

a) Is deze mededeling in strijd met het bepaalde in artikel 2 van verordening (EEG) nr. 3656/83 ?

In dit verband rijst onder meer de vraag of de Commissie had mogen bevorderen dat nieuwe aanvragen om invoerlicenties werden ingediend bij de bevoegde instanties van de Lid-Staten. Voorts rijst de vraag of door de Commissie met deze nieuwe aanvragen, bij toepassing van de verdeling naar evenredigheid als bedoeld in lid 3 van genoemd artikel 2, rekening had mogen worden gehouden ten nadele van degenen die al op 12 en 20 februari 1986 aanvragen om invoercertificaten hadden ingediend.

b) Is deze mededeling in strijd met het discriminatieverbod neergelegd in artikel 40, lid 3, van het EEG-Verdrag ?

c) Is deze mededeling in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel ?"

4. *Het procesverloop*

De verwijzingsuitspraak van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven is op 14 juli 1987 ingeschreven ter griffie van het Hof. Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door Krohn en Van Es, verzoeksters in het hoofdgeding, vertegenwoordigd en bijgestaan door L. H. van Lennep, advocaat te 's-Gravenhage, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur R. C. Fischer als gemachtigde.

Bij beschikking van 24 februari 1988 heeft het Hof overeenkomstig artikel 95, paragrafen 1 en 2, van het Reglement voor de procesvoering besloten, de zaak naar de Tweede kamer te verwijzen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Commissie echter om nadere gegevens verzocht.

II — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

Verzoeksters in het hoofdgeding zijn van mening, dat de in de eerste prejudiciële vraag bedoelde mededeling van de Commissie van 20 februari 1986 aan het Hoofdproduktschap in strijd is met artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83. Deze bepaling bevat het beginsel, dat de aanvragen om invoercertificaten moeten worden onderzocht in volgorde van binnenkomst en moeten worden toegewezen voor zover het beschikbare contingent dit toestaat.

Indien de Raad per 1 januari van een bepaald jaar een contingent van 300 000 ton heeft vastgesteld, betekent dit, dat de per week gegroepeerde aanvragen door de Commissie net zo lang moeten worden gehonoreerd totdat die 300 000 ton zijn opgebruikt. Ervan uitgaande dat die 300 000 ton op een gegeven ogenblik met de (laatste) aanvragen worden overschreden, is het logisch dat de laatste aanvragen niet geheel worden gehonoreerd, doch slechts pro rata worden toegewezen. Logisch is ook, dat aanvragen die daarna nog worden ingediend, voor het geheel worden afgewezen.

In een geval als het onderhavige, waarin het contingent niet reeds per 1 januari van een bepaald jaar is vastgesteld, heeft de Commissie echter de keuze tussen:

a) wachten totdat de Raad het contingent heeft vastgesteld, en

b) vooruitlopend op de vaststelling van het contingent door de Raad, het in redelijkheid voorzienbare contingent toewijzen aan de aanvragers.

Indien, zoals in het onderhavige geval is gebeurd, de Commissie kiest voor alternatief b, is het begrijpelijk en aanvaardbaar dat zij op een gegeven ogenblik meent dat het waarschijnlijk door de Raad vast te stellen contingent vrijwel is bereikt, zodat het niet verantwoord is door te gaan met het inwilligen van aanvragen voordat de Raad het desbetreffende contingent inderdaad heeft vastgesteld.

De Commissie beschikt onder dergelijke omstandigheden over een discretionaire bevoegdheid om, zoals zij op 20 februari 1986 heeft gedaan, aanvragers van invoercertificaten mee te delen dat voorlopig geen aanvragen meer kunnen worden gehonoreerd — dat wil zeggen dat de aanvraag wordt opgeschort, doch niet afgewezen — totdat de Raad het contingent definitief heeft vastgesteld.

Zodra het definitieve contingent echter is vastgesteld, moet het restant allereerst worden gebruikt om (eventueel naar evenredigheid) aan de „bevroren" aanvragen te voldoen. Pas daarna komen de latere aanvragen aan de beurt.

Onjuist achten verzoeksters de mening van de Commissie, dat krachtens het in artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83 neergelegde evenredigheidsbeginsel alle belanghebbenden, ongeacht het tijdstip van indiening van hun aanvragen, „gelijkelijk" toegang moeten hebben tot het restant van het contingent, zodra dit definitief is vastgesteld. Verordening nr. 3656/83 gaat immers uit van het beginsel, dat de aanvragen in volgorde van binnenkomst en bovendien gegroepeerd per week moeten worden behandeld.

De mededeling van 20 februari 1986 is ook in strijd met het discriminatieverbod van artikel 40, lid 3, EEG-Verdrag, voor zover zij een einde maakt aan de voorrang die de verordening toekent aan degenen die hun aanvraag het eerst hebben ingediend. De mededeling is op zichzelf niet discriminerend. De discriminatie is pas later aan het licht gekomen, namelijk op 10 maart 1986, na de definitieve vaststelling van het contingent door de Raad, toen bleek dat de Commissie reeds op 20 februari 1986 kennelijk voornemens was om latere aanvragers en eerdere aanvragers, die volgens artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83 ongelijke gevallen zijn, gelijk te behandelen.

De bestreden mededeling maakt bovendien inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel, doordat verzoeksters zijn verrast door een handeling van de communautaire autoriteiten waarmee zij, gelet op de wetgeving en het op grond daarvan tot dan toe gevoerde beleid, geen rekening behoefden te houden.

De in de tweede prejudiciële vraag bedoelde mededeling van de Commissie aan het Hoofdproduktschap van 21 maart 1986 is eveneens in strijd met verordening nr. 3656/83, omdat daardoor aan de eerdere aanvrager de voorrang wordt ontnomen waarop hij op grond van artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83 recht heeft.

Door de facto de aanvraagperiode te verlengen, heeft de Commissie de importeurs die bij een verdeling van het contingent op de wijze voorzien in verordening nr. 3656/83 niet in aanmerking zouden zijn gekomen vanwege te late indiening van hun aanvragen, alsnog in staat gesteld mee te dingen naar een invoercertificaat, zij het tot een bepaald maximum. Deze handelwijze is ten koste gegaan van handelaren als Krohn, die wel tijdig, in casu op 12 februari 1986, hun aanvragen hadden ingediend. Daardoor werden ongelijke gevallen in strijd met het discriminatieverbod gelijk behandeld.

Ten slotte verwijzen verzoeksters naar hun eerdere, aan het rechtszekerheidsbeginsel ontleende argumenten.

De *Commissie* betoogt, dat er geen enkele reden bestaat om haar twee mededelingen als ongeldig te beschouwen.

Met betrekking tot haar mededeling van 20 februari 1986 wijst zij erop, dat artikel 2 van verordening nr. 3656/83 niet ten volle van toepassing is zolang de Raad het tariefcontingent voor het betrokken jaar niet heeft vastgesteld.

Zo kunnen de handelaren er geen aanspraak op maken, dat de Commissie overeenkomstig artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83 voor alle ingediende aanvragen de hoeveelheden vaststelt waarvoor certificaten moeten worden afgegeven. Zolang het contingent niet is vastgesteld, is de Commissie niet verplicht het te verdelen. Dit wordt nog bevestigd door het feit, dat de Commissie vóór de vaststelling van het contingent niet in staat is artikel 2, lid 3, volledig toe te passen, omdat zij met name niet kan beslissen of — en zo ja, op welke wijze — een gedeeltelijke toewijzing naar evenredigheid van de aanvragen moet plaatsvinden.

Om dezelfde reden kunnen de belanghebbenden wier aanvraag vóór de vaststelling van het contingent is ingediend en aan de Commissie is medegedeeld, geen aanspraak maken op de in artikel 2, lid 3, voorziene voorrang boven latere aanvragers.

De Commissie is slechts verplicht te beslissen over aanvragen die na de vaststelling van het contingent zijn ingediend en haar door de Lid-Staten zijn meegedeeld, alsmede over aanvragen die voordien zijn ingediend en bij de vaststelling van het contingent nog aanhangig zijn. Deze laatste aanvragen genieten geen voorrang, doch hebben dezelfde rangorde als die welke onmiddellijk na de vaststelling van het contingent zijn ingediend.

De Commissie is wel bevoegd om, in samenwerking met de bevoegde nationale instanties, een begin te maken met de toewijzing van invoercertificaten, wanneer de vaststelling door de Raad van het contingent uitblijft en daardoor de continuïteit van de invoer dreigt te worden onderbroken en onnodige schade voor de handel en de verbruikers dreigt te ontstaan. Een dergelijke voorlopige toepassing is alleen mogelijk en zinvol wanneer de Commissie de certificaataanvragen in volgorde van binnenkomst behandelt en zonder toepassing van de regel van evenredige verdeling toewijst, een en ander ruim binnen de grenzen van de hoeveelheid die, naar zij verwacht, door de Raad uiteindelijk zal worden vastgesteld. Hierbij gaat het niet om een verplichting, doch alleen om een bevoegdheid van de Commissie.

De Commissie heeft zich aan deze gedragslijn gehouden door in haar mededeling van 20 februari 1986 alle nog hangende aanvragen af te wijzen in plaats van ze naar evenredigheid toe te wijzen, wat trouwens niet mogelijk was.

Een dergelijke voorlopige toepassing van het tariefcontingent had in het belang van de handel en de verbruikers en met hun volledig medeweten ook reeds in voorgaande jaren plaatsgevonden, en ook verzoeksters hebben er in het betrokken jaar gebruik van gemaakt.

Dusdoende heeft de Commissie geenszins inbreuk gemaakt op het discriminatieverbod. Alle belanghebbenden wisten dat het contingent op voorlopige basis zou worden toegepast — hetgeen verzoeksters trouwens bevestigen —, en konden dus zodra zij dit wensten, hun aanvragen indienen. Dat latere aanvragen niet volledig en te late aanvragen in het geheel niet zijn ingewilligd toen de grens van het contingent in zicht kwam, zou zich ook hebben voorgedaan indien het contingent tijdig, dat wil zeggen op 1 januari 1986, was vastgesteld. Het enige verschil is, dat indien de Commissie zeer voorzichtig tewerk gaat bij de voorlopige toepassing van het contingent, zij de toewijzing wellicht eerder moet onderbreken dan bij de verdeling van een definitief contingent, met als gevolg dat zij, bij hervatting van de toewijzing van de gevraagde hoeveelheden na de vaststelling van het contingent, de evenredigheidsregel op een groter aantal aanvragen moet toepassen.

Dat deze voorlopige toepassing van het contingent in 1986 moest worden afgebroken voordat de Raad het contingent had vastgesteld, is geenszins in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Die voorlopige toepassing moest immers — daarover kon bij de belanghebbenden geen onzekerheid bestaan — binnen de grenzen blijven van het te verwachten contingent, dat voor 1986 op een aanmerkelijk lager niveau zou liggen dan in de voorgaande jaren.

Ten slotte is het feit dat het contingent in juni 1986 is vergroot, niet van belang voor de beantwoording van de in casu gestelde vragen, ook al heeft dat de handelaren die nog steeds in certificaten geïnteresseerd waren, uiteraard wel de mogelijkheid geboden, deze alsnog te verkrijgen.

Met betrekking tot de mededeling van 21 maart 1986 merkt de Commissie op, dat de belanghebbenden eerst na de vaststelling van het tariefcontingent aanspraak kunnen maken op een, eventueel gedeeltelijke, toewijzing van de gevraagde certificaten en op toepassing van de voorrangsregeling van artikel 2, lid 3, van verordening nr. 3656/83. De vaststelling van het contingent met ingang van 16 maart 1986 gaf derhalve alle belanghebbenden het recht om aanvragen in te dienen of hun reeds eerder ingediende en nog aanhangige aanvragen te bevestigen. Indien deze aanvragen de nog niet gebruikte hoeveelheden van het contingent overschrijden — zoals in casu het geval was —, kunnen zij alleen volgens de evenredigheidsregel worden toegewezen.

Uit het voorgaande volgt, dat deze mededeling noch in strijd is met het in artikel 40, lid 3, neergelegde discriminatieverbod noch met het rechtszekerheidsbeginsel.

III — Antwoord op een vraag van het Hof

Het Hof heeft de *Commissie* verzocht, schriftelijk de volgende vraag te beantwoorden:

„Heeft de Commissie, bij de voorlopige toepassing van het tariefcontingent voor de jaren vóór 1986, de afgifte van invoercertificaten opgeschort op het moment waarop het verwachte contingent was uitgeput, en heeft zij, toen het contingent eenmaal door de Raad was vastgesteld, toestemming gegeven voor de afgifte van certificaten die na het opschortingsbesluit waren aangevraagd, eveneens met toepassing van de pro-ratare-gel ?"

De Commissie antwoordt, dat zij ook in 1983 en 1985 het betrokken contingent voorlopig heeft toegepast in afwachting van de definitieve vaststelling ervan door de Raad. Daarbij had zij die voorlopige toepassing echter niet behoeven op te schorten en trouwens evenmin de proratoregeling behoeven toe te passen, omdat in 1983 en 1985 (evenals overigens in 1984) de totale hoeveelheden waarvoor certificaten werden afgegeven (zowel tijdens de voorlopige toepassing als daarna), aanmerkelijk onder de door de Commissie voorgestelde en de door de Raad vastgestelde hoeveelheden bleven.

T. F. O'Higgins
rechter-rapporteur